

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

Aquest número 10 céntims de pesseta per tot Espanya

Fora d'Espanya fixaran lo preu los CORRESPONSALS

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.

BARCELONA

La arribada de D. Antón y los gos

Com amich qu' es dels carcundas,
ha arribat portant la boyna;
y encara hi ha gamarussos
que 'l saluden y l' enrotllan;

pero, en cambi, com que 'ls gossos
bon nás ne tenen de sobras,
ensumant al León; diuhen:
—Se 't acaba la virosta.

LAS ÚLTIMAS ELECCIONES

ENSENYANAS

I ns faltava un dato en demostració de qu' Espanya es un camp perdut, las eleccions de diputats provincials acaban de proporcionáns'n mil.

May s' havia vist un espectacle semblant.

La vista's cansa de mirar mals exemples: las mans cauen desmayadas de tant remenar bruticia.

Sobre las tals eleccions pot dirse que tothom ha estat malament: lo govern, las oposicions y 'l cos electoral.

Lo primer, preparant tupinadas en gran.

Las segonas, prestantse à las combinacions més estambóticas, més inmorals y més fastigosas.

Lo cos electoral, permaneixent retret, no sortint resolt del seu ensopiment, no presentantse en massa als col·legis electorals, dihen:

—Aqui estich jo: à mi sols la lley me crida.... Jo mano.

**

No cal parlar dels corruptors del sufragi universal, ó siga dels conservadors que ja fan la cosa d' esma, per sistema y per l' odi invencible que al sufragi tenen. En aquest punt s' ha de confessar qu' extremen la seva conducta fins à un punt inconcebible.

Tampoch es necessari dir res dels fusionistas, qu' estan esperant lo torn per exercir al peu de la lletra las mateixas manyas que 'ls conservadors per obtenir idéntichs resultats. Per coneixe ab quina gent tractem, basta fixarse en que 'ls tals fusionistas, que à Madrid van retreure com si volguessin demostrar al partit governant una gran passió de odi y desprecí, en la major part de las provincias van aliarse ab ells, van demanar per caritat que 'ls portessin à coll y bé, com únic medi de tenir alguna representació en las corporacions provincials, y à reserva de prestar als conservadors los mateixos serveys lo dia que girantse la truyta, siguin ells los que agafin la paella pél mànech.

La excusa que donan de que davant de la coalició

Los plans econòmichs de mossen Xerapi

PESAR de lo vulgar de son nom, Mossen Xerapi era viu com una centella y més trempat qu'un ginjol. No era pas com altres capellans que al abandonar las aulas del Seminari deixan als llibres empolsar miserableness, fán los resos cotidianos més per costum que per devoció, celebren la missa y admisen los Sagraments per pura rutina, y engruixint-se cad' any, y vegetant en l' ociositat intel·lectual d'un pop esperan tranquil s' hora de la mort, segurs de que han cuidat las seves espirituals ovellas fins allí hont Déu Nostre Senyor los ha permès, no racantlos la consciència per cap indret, puig més no han fet en bé dels feligresos perque no tenian més talent, ja que d'allí hont no n' hi ha, no n' pot rajar, segons confirma l' ditxus usual.

Mossen Xerapi era un home intelligent, actiu, trabajador. Son caracter era mes propi d'un comerciant que d' ministre de la Divinitat. Sos ulls petits, rodons y belluguet delatavan un' ànima enèrgica y astuta; lo color de sa cara, groch de palla, mostra de son biliós temperament, son nas recte, afilat y un bon xich aguileny de la punta, y sos llabis primis y en contracció perpètua, contribuian al conjunt d' una fesomia gens antipàtica. No era 'l molsut capellà tradicional que fa cara de pasqua y panxa de galàptat; de mitjana estatura, prim y ab veu ben timbrada y clara, hauria passat perfectament per un cómic retrat si las circumstancies li obliguessin à penjar los hàbits à la figuera.

Conegut l' home, mirem encaminar-se per décima ú onzena vegada al Palau Episcopal. Pobre capellà de missa y olla, sens recomendacions ni coneixens, sens protecció política ni de faldilles, se'l miravan com un pària, com un beneyt. La seva presencia importunava y sols à copia de constància y paciència lograva obrir e pas fins à la cambra del Bisbe.

L' entrevista ab lo Prelat sigueva llarga, prop de dos horas, y al surtit satisfet de si mateix, passegava per sobre de demés capellans una mirada de superioritat y protecció que 'ls feu maquinàlment saludarlo ab tota cortesia.

**

Dos senmanas després s' obrian unas solemnes con-

republicana s' imposa la coalició dels monàrquichs, no deixa de ser una capciositat que no enganya à ningú.

—La coalició monàrquica! ¿Y per què? ¿Per sumar forças? ¿Abont son las forças electorals dels partits monàrquichs?

Sigan frachs y digan en tot cas que aquesta coalició la pactan no per sumar forças, sino per sumar trampas, per volcar l' olla, per nutrit las actas en blanch, per negar los certificats del resultat de la elecció, y per cometre tots los atropellos, totas las ilegalitats imaginables.

**

La coalició republicana, desgraciadament no ha existit.

En moltes províncies d'Espanya 'ls republicans s' han abstingut de pendre part en la lluya; en las poques en que han lluyat ho han fet sens ordre ni concert, à la desgabellada, combatentse 'ls candidats entre ells, aliants algúns ab los enemichs de la causa, ab l' afany de que se la dongués per caritat algúns dels puestos reservats a las minorías. ¡Espectacle dolorós, y que no voldriam veure repetit may més!

Precisament tenim encare à la memoria, ceyintnos à un sol districte, l' de las Aforas, l' admirable campanya que donà per resultat lo triomfo del senyor Salmerón.

Ab motiu de la elecció de aquest eminent repùblich se renovaren gloriósament los grans exemples de aquells días de la Revolució de Setembre, en los quals el poble acudia à las urnas, al amparo de una bandera honrada, y votava ab entusiasme y ab la forsa del número ofegava las cábals dels partits contraris.

Lo triomfo de Salmerón obría 'l cor à la esperansa com un síntoma de regeneració vigorosa en las costums políticas.

No ha passat un any encare, y tot s' ha perdut.

En las últimes eleccions de diputats provincials ningú va coneixer la virilitat de aquell republicà districte. Una candidatura de coalició va ser destruïda inconsideradament pels mateixos que l' havian pactada. Elements extranys à la mateixa van empenyarses en sembrar la discordia en lo camp republicà. Y l' puesto destinat à las minorías va serlos adjudicat com una recompensa à la trista hassanya de haver dividit y reduhit à la impotència las forças republicanes.

**

Si 'ls partits republicans no adoptan resoltament lo determini de depurarse, purgantse d' elements perniciosos que antes miran al bé propi que al bon èxit de la causa comuna, y que no reparan en medis p'era sortir ab la seva, mal s' hajen de contaminar de la corrupció que invadeix als partits monàrquichs; si no

's pren sobre aquest punt una resolució salvadora, estém perduts.

Aquí mateix, à Barcelona, ahont hi havia un sol puesto vacant, aquest hauria pogut ser nostre, sense la culpable indiferència de las corporacions directives dels partits republicans. Aprofitantse de aquesta indiferència enervadora, no faltà qui dihentse repùblicà, traballà desesperadament pel candidat monàrquich, deixantli à l'última hora lliure 'l camp y en disposició de adjudicar-se la friolera de més de 9,000 vots en una elecció, ahont durant tot lo dia, no penetrà un sol elector en los col·legis.

Y perque no puga dirse que parlém guiat p'el concepte que 'ns inspira fà temps l' aliat natural dels conservadors en totes las eleccions que à Barcelona se celebren, aquí v'ha un párrafo de un article que publica un periódich com *La Renaixença*, l' qual res té que veure en las lluytas de la política militant.

Diu això:

«Com que 'l candidat republicà senyor Vallés, únic que s' presenta ó que 'l presenta en contra 'l senyor Saforcada, 's retirà 'l dia avans de la elecció! Y no ha donat això poch que enrahonar!

«Se diu, en efecte, que un dels principals agentes electorals ab que compta avuy lo senyor Planas y Camalls es un republicà que ha conseguit surar una mica de lo que convindria, que si desacreditat està entre 'ls seus ho està encare molt més entre la gent séria de tots los partits ó que no figura en cap.

«Lo dit agent electoral traballava també, no obstant lo malament que sempre parla dels conservadors, la candidatura del ministerial senyor Saforcada; pero això, que no deixa ja de fer molt mal efecte en un republicà, no es res comparat ab lo que se li ocorrèguen pera fins que, sense necessitat de ser gayre maliciós, poden suposar-se.

«Li sembla à dit agent que li convenia, tot travallant pera 'l senyor Saforcada, posarli un competidor, y ab la poca ó molta influència que té, arribà à obtenir, no més pera que 'l partit republicà no quedés desacreditat si no compareixia à la lluya en un districte com Barcelona, que l' ex-regidor d' aquest Ajuntament, senyor don Antoni Vallés, que es una persona molt apreciada en son partit y bastant independent, sense presentar la seva candidatura la deixés presentar, ben ignorant del paper que s' tractava de ferli fer.

«A lo que es de suposar, al si se'n enterà y renuncià à una lluya que pera ell se feya en tan malas condicions.»

**

Poch mes hem de dir sobre un assumpto tan desagradable.

Quan lo cos electoral dorm, los governants se'n aprofitan.

Y quan la direcció dels partits republicans no sab mostrar aquella inteligència y aquella decisió necessàries sempre, però més encare en períodes electorals, campan los saraühistas.

»mis en scène de novenari d' ànimes, monuments de Semana Santa, funcions de besamano y altres. Baixejarem y casarem à domicili ab assistència d'armats, música y coros, segons la paga. Perfeccionarem los enterris possenti cucurullas, plorànieres y accessoris, conforme sempre à una tarifa convinguda.»

«Ab que s' aprobi, donchs, lo meu plan teniu en perspectiva uns bons ingressos. Com à pérts en l' ofici, »no heu de confiar à negociants desconeguts los vostres fondos y sempre tindreu novas idees p'el desenvolupament dels projectes. La propaganda serà llavors licita com cap més, y fins en bè de vostres interessos materials procurareu que la gent segueixi 'l camí de la Iglesia. Apartareu dels mundanals esculls bona part de concurrencia dels teatros, y fins las creences se difundiràn més dolsament, enmelant y endolcant ab cants, música y elocuencia, lo qu' avuy es aspre, degut a les corrents perturbadoras del sgle. Agermaràrem las Bellas Arts ab la fe, avuy casi divorciades y doblareu vostres capitals dins l' espai de molts anys.»

Callà Mossén Xerapi y mil veus enfarragades d' oposició s' aixecaren contra d' ell. Lo Prelat recomanà la calma y la discrecció, aconsellant absolut silenci respecte al particular. Los rectors protestaven en nom de la serietat de la Religió, tildaven lo projecte de simoniach y d' indigne, mentrels lo dissident tranquil com qui sent ploure sois contestava:

—Si no vull rès de nou! Perfecciono y aplico à una sola iglesia lo qu' avuy dia s' fà escampat per varias. Si 'ls fets en conjunt vos repugnan ¿per què 'ls tolereu un a un? ¿No hi ésteu conformatos? exclamà al últim; donchs, bé, jo tot sol ho fare i qui 'm vulga seguir que m' segueixi.

**

Als tres mesos s' obría una suscripció pero erigir un temple à la Verge de las set alegrías, baix la gerència de Mossén Xerapi Gargamella. Lo Bisbe de Port-Salat, à cap de llista, donava 100,000 llaunes (moneda de valor d' una pesseta) per 1,000 accions de la nova iglesia. Ni un sol rector, ni un sol vicari, ni un sol capella deixà d' enquerir part dels seus passaments.

L' obra, magestuosa y rica com pocas, diu qu' avanza a tota pressa, y segons càlculs aproximats, donarà un 60 per 100 cada any de benefici.

Mossen Xerapi ja té construïda la seva nova habitation desde hont pot dirigir perfectament los traballs. Alguns amics seus sospitan que cada mes compra unas quantas Cubas y les encaixaona ab molt cuidado, no fiantse del tot en l' èxit de la seva obra.

—Digasli tontol! Ell si qu' ha tret la rifat

XAVIER ALEMANY.

Y los conservadores se fregan las mans de gust al veure com consentim que 'ls desgarbats sayons posan'! I. N. R. I. dalt de la creu ahont mort ignominiosament lo sufragi universal.

P. K.

TUPINADAS

Ja hi pot haver sufragi universal, y lleys, y liberals institucions; ja hi pot haver 'n materia d' eleccions lo mes gran entusiasme electoral. Ja hi pot haver un complet Códich Penal per castigar infames coaccions; ja hi pot haver la mar de precaucions per que sigui lo triunfo ben legal; que si està lo pais mal gobernac per un parti que's diu conservador, es ben inútil tot lo legislat, puig qu'en tota elecció, no hi ha temor: sempre, si, per la pulcra Autoritat seran las tupinadas de rigor.

C. CLARIS.

FABRICACIÓ D' ENTUSSIASME

ONAN los timbres del telégrafo.

— Senyor Villa Verde: Demà'l senyor Cánovas arribarà a Madrid. A veure si se li fa una entrada que esborri 'l mal efecte d'aquellas xiuladas famosas.

Lo ministre de la Gobernació y'l gobernador de Madrid tenen una conferencia.

— Demà arribarà'l President del Consell de ministres.

— Perfectament.

— Adopti totas las midas necessaries per combinarli una petita apoteosis.

— Se farà aixis.

— Seqüestri tots los tomátechs, patatas y demés hortalissas parescudas.

— Per què?

— Per evitar que quan ell entrí li tirin pels cap.

— Està molt bé.

— Prohibeixi aixis mateix terminant la venta de xiulets y pitos.

— Y flautas?

— De les flautas no'n digui res. Un toc de flauta es una mostra de simpatia.

— Corrent. ¿Té alguna cosa més que manar, senyor ministre?

— No senyor. De tots los demés detalls de l'arribada ja se'n cuidarà vostè, per que suposo que de sobras sab lo qu'en semblants cassos ha de ferse...

— Si, senyor; si, senyor: déixiho per mi.

En tots los ministeris, direccions, establiments oficials y dependencias públicas hi ha un barullo extraordinari.

Los jefes se dirigeixen als seus subordinats y 'ls disparaq aquesta arengada:

— Sapiguent, senyors, que demà arriba a la cort l'ilustre patrici que 'ns dona las bessas, l'eminente jefe del ministeri D. Anton Cánovas del Castillo, tinc l'honor de comunicarlos la noticia, esperant que tols vostès acudiràn á la estació á rebrel y á cridarli ¡viva! en la intel·ligència de que 'ls que fassin lo pales y deixin de rendir al digne Mónstruo que 'ns proporciona l'ranxo aquesta mostra de carinyo y deferència, corran lo perill de trobarse cesants quan menys ho esperin... ¿Ho tenen entès?... gestan conformes?

Comensan las reclamacions y observacions.

— Jo tindria molt gust en anarhi, pero la meva leuita es tan tronada...

— N'hi deixaran una de nova.

— Jo també hi vendria, pero aquest sombrero...

— N'hi deixaran un de nou.

— Lo mateix dich jo; pero ab aquest calsat tan desplorable...

— N'hi deixaran un de nou.

— Senyor jefe: jo tampoch hi faria falta; pero 'l cap me fa tan mal, que 'l cervell sembla que 'm bullit...

— N'hi deixaran un de nou.

Los comissionats del ministeri recorren las cotxeres, celebrant contractes al per major.

— ¿Quantis carruatges té disponibles?

— Sis.

— Quedan llogats per demà.

— ¿Per ahònt?

— Per anar á rebre en Cánovas á la estació.

— ¿L'hont pujarán los senyors?

— ¿Quins senyors?

— Los que ocupin las carretel-las!

— Ah! Això es cosa de vostè: vostè ho ha de posar tot; cotxes y personas que 'ls ocupin.

— Es dir que...

— Si, senyor: busca setze ó divuit individuos que no vajin gayre tacats, los coloca dintre dels carruatges... y cap a la estació á esperar al President.

— L'endemà arriba'l Mónstruo y al baixar del tren sonan tres vivas.

ELENA SANZ Y 'LS SEUS FILLS

(Vegeu lo article UN GRUPO, pàgs. 4 y 6.)

Al pujar al seu cotxe, 'l rodejan los empleats del calsat nou, la levita nova y 'l barret nou.

Quan s'encamina á casa seva 'l segueixen los carruatges contractats ab los amos de cotxerias.

Y cinch minutxs més tard los fils telegràfichs envian á tota Espanya un despaig que diu poch més ó menos:

«D. Antón ha entrat á Madrid. Arribada triunfal. Ovació inmensa y spontànea.»

FANTÀSTICH.

LO DIPUTAT PROVINCIAL

Avants de la elecció

Aquí'l teniu, Noble apóstol del sufragi universal,

va recorrent lo districte buscant forsa electoral.

Si n'aboca de discursos! si'n pronuncia d'oracions!

Escolteu sus repetidas hermosas declaracions:

— «Jo vinch á redimi 'l poble, jo vinch aquí disposat a restabli en son imperi la santa moralitat.

» Tot aquest conjunt d'abusos que 'ns rosejan lentament; tots aquests gatuperis que veyém continuament;

tot aquest fondo de cràpula que avuy hem de soportá, elegiume, y jo us prometo que desapareixerà.

» Ja veureu com la província mudarà de direcció y será digne modelo de recta administració.

» Ja veureu com mos esforços conseguiràn ben aviat que per tot surtin y brillin l'honor y la probitat.

» Electors d'aquest districte: ma bandera es la honrades, y ja tots sabéu de de sobras que cumplieixo lo promés.

» Elegiume, déume apoyo, feume diputat d'aquí y desde ara us asseguro que no us queixaréu de mi.»

Durant la elecció

Ja ha comensat la batalla, la batalla electoral; ja ha comensat la comedia del sufragi universal. Lo candidat que parlava de probitat y honrades se llença á lluita ab tal impetu que no's detura per res. Fa trenta mil tropelias, toca trenta mil ressorts, falseja totas las llistas y ompla las urnas de morts. S'avé ab la banda contraria, pacta ab los seus enemichs y conjunxa en la sombra tota mena d'embolichs. Sacaba la gran comedia, vé l'última operació, treu l'acta que porta feta y apa 1zeros que te crió! Tants mils vots de majoria! Itants mils vots! jaqui está escrit... Lo candidat, l'home digne, ha resultat elegit!

Després de la elecció

— «Gracias—diu seguint la broma lo novissim diputat:— gracias, electors simpàtichs que 'ls vostres vots m'heu donat! » Ara veureu ab mos actes com no escatimaré res per treballar en favor vostre ab zel y desinterés.»

**

Diputat fill del xanxullo, ab la trafica elegit, que' t pensas que som tan tontos? que' t creus que' ns mamem lo dit? Pescas l'acta per uns medis que de néts no'n tenen res, y ara vols engatussarnos ab lo teu desinterés?

Diputat fill de la trampa, t'ens cap tia?

— Si senyó.

— Donchs, vés... (contahó á ta tia!)... Potsé ella't cregui... Jo no!

C. GUMÀ

PESAR de las antipatías que fà molt temps reynan entre Italia y Fransa, ha bastat la presencia de la Esquadra francesa en las ayguas de Génova, ahont se celebren unas grans festas en honor de Colón, perque 'ls italians y 'ls francesos fraternalissen, donantse mútuas mostras de la més gran estimació.

Bó es que 'ls barcos de guerra, que tants diners costan, serveixin per un objecte útil.

Mes val que 'ls formidables canóns s' emplehin per fer salva, en lloc d'empearlos pera fer desgracias.

Ditzós serà 'l dia que la marina de guerra puga anomenarse ab justicia marina-de pau.

Lo secretari del govern civil de Salamanca exigia que una empresa de teatros de aquella ciutat li facilités tres butacas de arrós pera totas las funcions.

La empresa s'hi vá negar y 'l governador, sense encomenarse á Déu ni á n'en Cánovas, vá suspender les funcions de aquell teatro.

Aixís es com se goberna l'Espanya conservadora. Los que no's poden dedicar al banch... d'Espanya, se dedican á las butacas dels teatros.

En celebració del IV Centenari del descubriment de Amèrica, estém preparant la publicació de un gran número extraordinari, digne rival del que ab tant èxit donarem á llum quan la celebració del milenari del nostre períodich.

Setze grans planas de text y de dibuixos originals alusius á la festa, degut aquell á notables escriptors y aquests últims á distingits artistas, y 'l tot contingut dintre de una espléndida cuberta... tal es lo que 'ns proposém publicar.

Quedan convidats los nostres col·laboradors á pen-

drihi part, sempre que 'ls traballs qu' envihin corresponguin a la importància de dit número.

Las declaracions reiteradas en pró de la República francesa fetas per Lleó XIII, recomanant als catòlics que se sometin al govern constitutiu en aquell país, han fet venir la salivera à la boca dels monàrquichs espanyols.

Los quals s' han ocupat de la conveniència de demanar al Papa que se serveixi indicar à tots los catòlics de Espanya l'reconeixement de la monarquia restaurada.

Es à dir: volen que Lleó XIII siga republicà à Fransa y à Espanya monàrquich.

Inútil dir que qui ab més afany espera la ven de Vaticà en aquest sentit es en Nocedal.

Una petita empenta del Papa y se'n anirà ab los seus à aumentar la llonada dels partis dinàstichs.

Es un catòlic dels bons.

Per què li serveix lo Papa?

— Per aguantarli la capa, y tot lo demés son trons.

Contrast:

A Eibar, los liberals demanaren autorisació per celebrar una reunio electoral, y l'permis los hi signé negat.

En cambi, els carlins disposaren de la influència oficial y anavan constantment acompañats de delegats del govern posats al seu servei.

Los liberals vascogats derramaren la sanch en defensa de la llibertat.

Y ara l'govern conservador los hi dona l'premi.

Quin dia serà que brilli l'sol de la justicia?

Lo dia que brilli l'sol de la República.

— Deyan que s'havien acabat los motins?

— Cà! Ni ls mils.

L'últim ha ocorregut à Orense. Res: qüestió de verduleras que's negavan à pagar no sé quin impost. La guardia-civil hi acudi desseguida, féu foc... y un pobre metje que's mirava la saragata desdè dalt de un balcó, arreplegà un pinyol que l'deixa mort en sech.

Lo parte oficial deia: «La quietut ha quedat restaberta.»

Ja no crech: y ningú més quiet que l'cadáver del pobre metje.

Al mestre de Benagalbón, que anava pels carrers de Málaga, ja ni l'recurs li queda de implorar la compassió de les ànimes piadosas.

Un agent del governador vā dirli que si continuava postulant seria tancat en un manicomí.

Verdaderament, ab lo que li passa à aquest infelís n'hi hár de sobras per perdre la xaveta.

CARTAS DE FORA. — Un ensotanat de Ibissa, en una reunio que se celebrava en lo Circul Ibissench va tenir la barra de afirmar que pertaneixia a una colla de matuters y que l'negoci ls hi anava vent en popa (míllor que dihen missas, segons vā donar à com pendre), havent introduhit en un sol dia una partida de unes 150 caixas de petroli. Altres molts alardes vā fer lo tal ensotanat; pero nosaltres los omitirem per quantja dona prou llum lo petroli pera fer coneixer a un ministre de Déu que val pér onze.

Existeix à Vallirana una escola particular sostinguda per alguns veïns, los quals tingueren la de bilitat de nombrar president de la Junta administrativa de la mateixa al rector del poble. Lo qual rector volentse convertir en una especie de rey absolut proposa un projecte d'estatuts que sigueix retxasat, per qual motiu, y trayent foc pels caixals, presentà la dimisió. Desdè llavors no ha cessat de hostilizar tant al professor com als alumnes, fins al extrem de dispor que quan anessin à la iglesia, se siuressin dalt del cor, com si volgues que pujant y baixant las escalas que al dit siti conduheixin se tranqueixin las camas. Un exemple mes que demostra les relacions que's han de tenir ab la gent negra: pocas y de lluny.

Los carcundas de Tremp han inaugurat ja la barraca de la Exposició. Moltes festas religioses s'han celebrat ab aquest motiu: lo bisbe de la Seu, voltat de capellans vā benevol: ho tot perque no s'hi fiqués lo diòmoni, y gracies à que assistí al acte de la inauguració un delegat del governador civil, no vā aprofitarse la cosa pera fer un pich de propaganda carlista. La cosa ha sortit bastant magre. Las grans festas que s'anunciaven quedaren reduhidias a un castell de foc de 50 pessetes, y ls forasters que han anat à Tremp no passan de 600, la major part capellans y gent de muntanya. Y tant bombo com vā ferse! De manera qu'en la tal Exposició, lo únic que ha exposat la colla de la palla, es la séva impotència.

Lo rector de Artés y altres ensotanats de la rodalia han emprès una activa campanya contra LA CAMPANA DE GRACIA. Dirigintse al carter que's dedicava à expéndrelos amenassarslo ab ferli perdre la carta, si no deixava de ferho, y van prometreli una retribució si's prestava à no vèndrela. Lo carter vā ser flach y vā cedir. — Vajin preparant amenassas y novas retribucions los ensotanats de Artés, y de ahont sigui, que allà hont falti un venedor ne sortirán déu à sustituirlo. LA CAMPANA DE GRACIA es prou bragada per acceptar ab la gent negra la lluya en tots los terrenos.

INO VENDRÀ!

Fantasia coleràica

Pels deserts carrers d'Hamburgo se paseja un espanyol, contemplant l'espantós quadro que ofereix la població.

Las cases estan tancades, l'herba va creixent per tot, no's veu ànima viventa eu finestres ni en balcons. Los contats veïns que crusan lo carré ab pas pressurós, s'encaminan à la iglesia à pregà a Déu de jonoills. De tant en tant, ab estrépit que casi be glassa l'cor, se veu passà à la carrera un carruatge plé de morts; y l'aire, que agita ls arbres ab un rum-rum tenebrós, sembla portà en se alenada un baf de devastació.

L'espanyol — un poça pena que no deu teme à la mort — s'assenta en un banc de plassa, y trayent poquet à poch un mal purot de cinch céntims, l'encen ab dolsa fruició y llenant una glopada de fum de color confós exclama ab santa frescura:

— Moriuvs de gust, minyons, què à mi no hi ha qui m'aixarpi: lo mortal que's fuma aixó pot ben burlarse del cólera y de tots los mals del món.

De sopte se me li acosta un vell d'aire sospitos, ab una barba molt bruta y un vestit mitj vert, mitj groch, y dantil un cop à la espalha, li diu: — Què fem aquí, noy? — Reposo y vaig prenen vistas: — que potser sou polissón? — No, fill meu: jo soch lo Còlera. — Cristina! — fa l'espanyol aixecantse desseguida ab cara de tocà l'dos.

— No, no t'moguis — diu lo Còlera: — veig que tú no gastes pór, y ab los valents no hi vull tractes.

— Ah! Donchs sent aixis no m'moch. —

Lo Còlera pren assiento al costat del espanyol, y allí, com dos amics intims, entaulan conversació parlant de las varias cosas que interessan à tots dos. L'espanyol li diu l'objecte que l'ha portat à aquell lloch, (lo desitj de cobrá un premi que li ha deparat la sort en la gran rifa ab que Hamburgo engallina als espanyols) y l'Còlera, molt amable, li retata las rahons que l'han fet anà à establir-se en aquella població tan activa, tan hermosa pero tan bruta per tot.

— Ah! — fa l'espanyol, de prompte: — ja que sou tan bondados y m'demostrà tant carinyo, que m'faríau lo favor de dir si aniré à Espanya? —

Lo Còlera riu un poch y tornantse à posar serio, li respon: — A Espanya? No.

— De veras?

— Y tant de veras! — Bé!... Y si no us fós molestós podriau dirme la causa d'aquesta resolució?

— Es molt senzill. — No us governan encare ls conservadors?

— Si senyor.

— Donchs, quina falta hi fa l'còlera.... Crech jo que mentres us mani en Cánovas ab ell sol ja n'teniu prou.

C. GUMÀ.

LA BOYNA DE DON ANTON

GNORÒ si D. Antón, al regresar de Madrid portava xistera, hongo ó tricorni. Lo que si sé, es que à dreta llei, havia de portar boyna.

Lo Mónstruo de l'edat present, emulant el antich colòs de Rodas, se'n apareix aixecarrat ab un peu aixoyat en lo sufragi universal y l'altre en lo carlisme.

No hi ha més que una diferència, y es que l'peu que apoya en la democracia, l'mou tot sovint, y à cossas destarota l'còdich de las nostres lleys, no deixant medrar la mes petita llevor que tanquí ls germens de las institucions populars, mentres que l' altre peu lo té segur, permetent que las honradas masses s'hi diverteixin fentli las pessigollas més insinuants.

La estancia del Mónstruo à Sant Sebastián ha produït la resurrecció del partit carlista. Així com els fusionistes vā fer lo pacte del Pardo, ha fet als carlins lo pacte de San Sebastián.

Y 'ls ha deixat guanyar las eleccions.

Y ha posat à disposició séva ls grans medis de que 'ls elements oficials en semblants cassos disposan.

Y ha permés que l'clero prediques la guerra santa contra ls liberaus.

Y al anar-se'n, satisfet de la séva hassanya, ha rebut los obsequis, las atencions y 'ls aplausos de la farma-carlista.

D. Antón, que vā arrebatar los fueros à las Províncies Vascongadas, acaba de tornar los fueros al partit carlista. De estos polvos salen aquelloz lodos. De aquestas complacencies surten aquellas guerras civils.

La excusa que dona l'amo del gos, per il·ligar als carlins ab llonganissas, es de aque'las que fan riure y fan plorar, segons com se miran.

Preten él que l'arbre de las actuals institucions le las arrels secas, y que per això, y à fi, de retornarlo, hi aboca 'ls fems carlistas.

— No 'ls fa riure àquesta equivocació?

Los fems carlistas, lluny de ser un abono profitós, son un foc de paràssits.... Es la pugó que s'apoderarà del arbre. Ab las arrels secas y las branques plenes d'insectes quin fruyt ha de donar l'arbre?

No tardarém à veurelo.

Los carlins son incorregibles. Se 'ls dona la punta del dit y's prenen tot lo bras. Se 'ls dona l'bras y empunyan lo trabuch.

Y tot seguit cap à la muntanya faltan partidas, y vingen disgustos, trastorns, sanch y llàgrimas en abundància.

Després de uns quants anys de corre la tuna, arriba l' hora de las transaccions... profitoses.

Un home providencial pren al seu càrrec la terminació de la guerra, lo restabliment de la pau, la instalació de un govern regular y d'ordre que asseguri la publica tranquilitat.

— Quànt val tot això?

Poca cosa: un regoneixement de graus y empleos y uns quants milions de pessetas repartides entre ls cabecillas, què després de tantas y tantas fatigas teneu necessitat de descansar alguns anys tranquila y alegrament.

Gloria al vincitor!

Es la eterna comèdia que vè representantse à Espanya y que tant cara 'ns costa.

Ara en Cánovas ha preparat lo prólech de la última edició.

No tardaran à comensar las representacions.

Pot venir un canvi que tregui al pais del ensopiment enervant en que l'han sumit los partits monàrquichs, y en quant se presenta aquest canvi, una vegu dirà:

— Ala, carlins, cumpliu ab lò vostre deber! — à la muntanya!

Tant fàcil com seria evitar aquest disgustos!

Me sembla à mi que la pau d'Espanya bé valdrà la pena de que la nació al millor dia fes un punt d'home.

Un sol cop d'audacia podria evitar una serie d'anys de horrors y de ignominia!

P. DEL O.

UN GRUPO

OM que afortunadament no 'ns trobém ara en estat de siti, no creyém que vingui, ni cap soldat que arrossegui sabre, ni cap fiscal de impremta que arrossegi toga, à dirnos ab veu impetuosa la frase sagrmental de «Fuera grupos!»

Los grupos son perfectament permesos en temps normal y 'l que publiquem en la pagina 3 del present número ha de serho ab major motiu per quan perteneixent à la realitat, pertany ó perteneixerà à la història.

No cal més que contemplarlo y llegir l'epígrafe que figura al peu del mateix: Elena Sanz y 'ls seus dos fills per sentirse l'lector vivament interessat.

La cantant es hermosa encare: ho era molt més alguns anys enrera, quan ab la séva figura y ab la séva veu acontralada, alborotava al públic que assistia als teatres ahont ella traballava, y girava 'l cervell de alguns magnats de la terra.

Apesar de que Donizzeti visqué molt avants de que Elena Sanz sigués al mon, qualsevol diria que presintent a aqueixa artista y a aqueixa dona, per ella, y únicament per ella vā escriure la séva partitura La Favorita.

Y com sentia Elena Sanz aquest paper! Y ab quin ardor comunicava l'foch que cremava en sas entrañas al públic asombrat!

Semblova talment que en ella l'art se confonia ab la realitat, quan se sentia dir pél tenor:

— Favorita dil re!

* *

Sobre una curiosa història de amors s'han escrit articles à dotzenas en las columnas dels periódichs. Algún dia s' escriurán en las paginas de la història, si es que l'història ha de cedir, com creyém, à las modernes corrents naturalistes, presentant fins los detalls intims de la vida dels personatges qu'en ella figurau.

Lo clero y las instituciones

AT&T AT&T AT&T

«Procura que la téva mà esquerra no sàpiga lo que fá la dreta.»
(L' *Evangeli*, tal com ells l' interpretan.)

Alegoría electoral

«Qui no té vergonya tot lo mon es seu.»

per l' alt càrrec que han desempenyat en la gobernació dels pobles.

Per altra part no es cosa de avuy lo consignar certas debilitats regias.

Recorreu los analis d' Espanya y de tots los pobles que tenen historia, y 'ls trobareu plens de caprichos de aquesta mateixa classe. Molt han sigut los reys que han tingut á bé anarre á explayar fora del camp acostat del matrimoni. Y algunas vegadas lo fill bastant ha desempenyat en la vida pública dels pobles un paper tant ó més brillant que 'l fill legitim. Parli sino D. Joan de Austria, l' heroe victoriós de la memorable batalla de Lepanto.

Succechia aixó en aquells temps que 'ls reys no's donavan de menos de tenir fills de aquesta classe, y en virtut de sa soberana voluntat sabian elevarlos y enaltirlos, respectant en èlls sa propia sanch augusta, á despit dels deberes que imposa lo sant sagrament del matrimoni.

Los fills de Elena Sanz, que portan marcada en sa fesomia 'l sello de la séva paternitat, si baguèssen viscut, per exemple, en temps de Carlos I, gosarian sens dupte de las més altas preeminencies, y serian considerats en las elevadas esferas com a sers dotats de la més distingida aristocracia.

Desgraciadament los temps han canbiat. Y apart de la mudansa dels temps, los infelissos ván tenir la desgracia de perdre á son pare, á son progenitor poderós durant la séva més tendra infancia.

**

!Desgracia horrible per èlls!
Devent habitar en un palau viuhen modestissima-

ment fora de la patria de sos pares, en una habitació reduhidà y molt humil de la gran capital de la Repùblica francesa.

Hi ha més encare: los amichs més intims de aquesta familia desgraciada pretènen que 'ls infelissos passan verdaders apuros pera satisfer las mes aprimants necessitats.

Los periódichs parlaren fá alguns mesos de haverse presentat á la distingida artista Elena Sanz l' intendent de una Casa reynant avuy en un cert pais d' Europa, proposantli la celebració de un contracte veraderamente especial.

En virtut d' ell, Elena Sanz, com un tribut de respecte á la memoria de cert elevat personalje emparentat ab los seus fills, devia obligarse a renunciar pera sempre més á la escena, y á no buscar per res, ni de cap manera la paternitat de dits sos fills.

En pago de aquests compromisos se li oferia una suma bastant considerable ó suficient quant menos per que ni ella ni 'ls seus nens coneguessin may los horrors de la miseria, ni las privacions de la necessitat.

Sembla que la cantant, que dit siga de pas, conserva encare sa hermosissima y poderosa veu á través de las vicissituts y dels anys, se negá á suscriure aquelles proposicions considerantlas leoninas y poch convenientes als interessos dels seus fills.

Y fins cregué qu' era més digna d' ella y d' èlls veure de guanyar lo seu pà de cada dia, presentantse novament davant del públich, que tan grans aplausos ha prodigat sempre á sas envejables condicions de artista.

Aquest rasgo de noblesa 'l compendrá ben bé totas las personas dignas y delicadas.

Y ara prou.

Aquestas ratllas creyém que bastan per acompañar lo grupo de las tres personas que avuy publiquem en las columnas de LA CAMPANA DE GRACIA, y que per primera vegada figurán en un paper publich, gracias a la diligencia que 'ns hem donat fins á conseguir los medis necessaris pera correspondre al interés dels nostres estimats lectores —R.

SERA UNA CEVA

Jo francament no m' empasso lo que molts, per or de lley, per què no pot se' un payasso home mes formal que un rey?

Potser fora 'l pobre artista en lo trono, un rey formal; y un rey posat á la pista payasso fenomenal.

Rey que fa cumplir la lley ab la rahó del trancasso, francament, resulta un rey mes ridicul que un payasso.

L' uu ha de viure fent riure y fent riure ha de menjar, y l' altre en cambi per viure a quants y quants fa plorar!

Jo, francament, no m' empasso lo que molts, per or de lley per xó igual me fa 'l payasso que 'l pobre, 'l Papa y 'l rey.

L' HEREU D' HORTA.

Viatje de D. Práxedes

—Ay que 's crema!... Ay que 's crema!...

LAS FESTAS DE BARCELONA

I no fos la tanca provisional aixecada al Parch pera evitar que 'l públich se tiri sobre las fieras ó las fieras sobre'l públich, ningú coneixeria que á Barcelona 's preparan grans festas.

També es veritat —hi ha unas barraquetas de fusta prop del Pla de Palacio; pero aquestas construccions no deuen ser á propósito de las tals festas, tota vegada que fa ja una pila de dies que n' hi ha algunes que funcionan.

Las personas que tranzitan pels carrers se miran ab ayre pensatiu y s' preguntan las unas á las altres.

—¿Qué sab d' això de las festas?

—Que diu que al calendari del any que vé n' hi haurà quatre ó cinc de noves.

—Vull dir las festas de Barcelona, las del centenari.

—¡Ah! No 'n sé res. ¿Y vostè?

—Tampoch. Al carrer de casa hi ha aquells llargandaixos punxaguts, que cauen de passió d' ànima.... y pari de contar.

Lo més desastrós es que las notícias que 's van escampant acaban d' enfosquir més y més la cosa.

Al carrer de Ponent tornan los quartos recullits y desisteixen d' adornarlo.

Al de Fernando la comissió dimiteix.

Los vehins de la Porta-ferrissa diu que no acaben d' entendres.

Los d' aquí s' arronsan.

Los d' allà arrian velas y se 'n tornan á casa.

Y 'l pobre Colon, dret á dalt de la columna, comensa ja á impacientarse y diu ab veu d' home cremat:

—¿Qué fém? ¿en qué quedém? ¿hi ha festas ó no?

Senyor Colon, vostè té que perdonar: ara com arano hi ha res segur.

L' Ajuntament està discutint lo programa fa dos ó tres mesos, y sense aquest requisit previ es impossible donar un pas endavant.

Quan tindrém lo programa fet, lo mirarem, lo sospesarém, lo calcularém... y llavors comensarém á clavar pals.

Y si pel Octubre no tenim tot l' aparato combinat ¡qué diable!.... ho entretindrem una mica més, y en lloch de celebrar lo quartcentenari, celebrarém lo quint. Cent anys se passan tan depressa!....

Colon pot, donchs, estar tranquil. Que tindrà festas es indubitable: lo que no se sab de cert es si 's faràn aquest sige 'l sige que vè.

La mandra ab que la Corporació municipal ha pres aquest assumptio no ha sorprès a ningú. L' Ajuntament s' ha guanyat fama de calmós, y no ha de volgut perdre per una qüestió tan fútil com las festas del centenari.

Si li preguntan com està aquest tinglado, pot contestar ab remoltissima rahó:

—¿Cóm està la inspecció de las vaqueras? ¿cóm està la persecució de las sofisticacions d' aliments? ¿cóm està la vigilancia de las tabernas?

—No ho veuhen! ¡Aixó es aixó! Si encare no ha en llestit aquests assumptos, de tan-

Al descubridor de las «Americanas»

Projecte de un monument
que de tan artístich mata:
podria ser erigit
de pasta de xacolata.

ta trascendencia, ¿per qué's ha d'anar á cuidar de las festas, d'una cosa que no's refereix á la salut ni al benestar dels vehins de Barcelona?

Si 'ls badalls son contagiosos, també es contagiosa la indiferència, que al fi y al cap vè á ser una especie de badall moral.

Lo poch zel del Ajuntament en lo que's refereix al centenari s'ha encomanat als vehins. Ningú s'hi amohna, ningú porta pressa, ningú pensa en donar lo primer cop....

Y encare menos en donar la primera pesseta.

Las comissions que van pels pisos recaudant fondos reben contestacions molt saladas.

—Ning, ning! Som la comissió del carrer...

—Déu los ampari.

—Oh! No som pas pobres...

—Donchs que no 'ls ampari.

—Bé, digui què dóna vosté? ¿no vol ajudarnos en res?

—Ajudarlos? Prou: m' ajunto ab la comissió y 'ls ajudaré... á demanar.

A pesar de tot així, aún hay patria, Veremundo. Hi ha un carrer á Barcelona que ha comensat ja á adornarse. Ha sigut lo primer.

Es la Boria.

Ja poden dir per tot, que avuy per avuy á las festas del Centenari las están passant Boria avall.

A. MARCH.

Fas alardes d'hermosura,
pero noya, has de saber
que ab ta hermosura y dos quartos
te donarán un llonguet.

ANTONET DEL CORBAL

Al pendó de Santa Creu de la Palma se li han concedit los mateixos honors que 's tributan als infants d'Espanya.
Nombrar á un pendó infant!

¿Quin dia nombran á un infant pendó?
Lo dia que algú tracti de afavorir al rey de las humargas.

Al entrar á Espanya va ser fumigat D. Antón, que venia de Biarritz.

A pesar de tots los fums es impossible que puguin matarli 'l microbi que porta en lo més fondo de las entranyas.

Lo microbi de la cólera... contra las ideas lliberals.

Diu un telegrama de Madrid:

«En las eleccions de diputats provincials ni tan sols hi ha pres part lo 10 per cent dels empleats que hi ha.»

¿Com diantre's pot concebir

que ni defensin el pà?

¡Bah! Será que deuen dir:

—¡Per lo que té de durá!....

Se ha reconcentrat á Barcelona y otras capitals de provincia la guardia civil de caballeria.

—¿Qué hi há? ¿Qué passa?—deyan los espantadisos—¿Es que s' han de alsar partidas? ¿Es que s' ha de doná 'l cop?

Si, senyors: de donarse 'l cop se tracta.

La reconcentració de la guardia civil ha tingut per objecte triar als més guapos, als més bons mossos per anar á Madrid durant las festas del centenari.

¡Vegin, en vista de això, si allá á Madrid donarán el cop!

En Sagasta, en lo seu viatje, s' ha declarat oportunista.

Oportuniste ignoro si ho es.

Ara, com á tunista á secas, ó siga partidari de corre la tuna, no 's pot negar; es tal vegada un dels primers d'Espanya.

Los jesuitas estan á punt de reunirse á Mónaco al objecte d'elegir general de l'orde.

Observin bé ahont se reuneixen.

A Mónaco, la terra clàssica de la ruleta.

¡Ay, pobres jugadors si 'ls jesuitas apuntan!

Parlant *El Correo Catalán* dels motius que han tingut per pendre part en las eleccions, alegan que 'ls ho ha manat «Nuestro R... y Señor.»

Una R seguida de tres punts.... ¿Qué voldrá dir?

Si 'n tingués dos en lloc de tres, podria voler dir Rey.

Ara, lògicament interpretat, no pot dir altra cosa que «Nuestro Ruch y Señor.»

En una secció de Gracia lo Noy de Tona va tenir dos vots.

Aquests dos vots son tal vegada 'ls dos únichs verdaders que 's van emetre en aquell districte.

Es fama que 'l Noy de Tona va dihen:

—En las eleccions passadas
tant mateix m' han fastidiat:
á no ser las tupinadas,
jo avuy fora diputat.

A Sarriá van ferho bé.

Lo número dels vots adjudicats als candidats consisteix en una xifra més ó menos elevada, ab la circunstancia especial de que totes las xifras acaben en cero.

Vots emesos: cero.

Valor dels diputats elegits: cero.

Lo *Banch d'Espanya* no fa més qu' enviar or al extranger.

L'or es aixís: á Espanya hi está malament.

Nou y flamant surt dels encunys, y flamant y nou se'n va á passejar al extranger.

Y de allí ja no 'n torna.

Al menos succehis una cosa.

Y es que 'ls empleats que cobran lo sou en or, y al extranger l' envian pera tenirlo més segur, prengues sin lo determini de anar-se á reunir ab ell.

Espanya podria quedarse sense diners.

Pero á lo menos respiraria.

A comissió del Mapa militar ha sortit cap á Fraga y Mequinenza á fi d'estudiar lo terreno en lo qual s'han d'efectuar durant lo mes de Octubre próxim las maniobras militars.

¡Que estudihin bé 'l terreno en honor y gloria del héroe de Sagunto!

Aquest podria relliscary eanre del caball.
O bé del burro.

1. XARADA — Ma-gra-na.

2. MUDANSA — Llet-Llit.

3. TRENCÀ-CLOSCAS — Rafael Molina.

4. TERS DE SÍLABAS — A R M A R I
M A R I A
R I A L L A

5. GEROGLIFICH — Qui es á sobre, no es á sota.

Han endavinat totes las solucions los ciutadans Vicens de ca'n Badalona, Felip del Rebaix y Anton Pe-

rayre; n' han endavinadas 4 Coto Carabéla; 3 P. M. Marsans, Un Xarrapetany J. del Bullit; 2 Palitrocas y Un Sarauhista; y 1 no més Cotxero de lujo y Pan Astals.

XARADA Animal que l'home estima veurás, si ho endavinas, en ma prima. Agrada a tota persona passar les nits d'istiu en ma segona. Y llegida pel darrera en un joch trobaràs a ma tercera. Per si encar no'm comurens, a la carrera te diré qu'algú té dos hu-segona, y què n'es un carrer de Barcelona la prima la segona la tercera.

J. BUE VENTURA.

ANAGRAMA

Un dia va di'n Vidal que l' total de la Carlota va ferver mal a la pota y va posarli total. PACO CORBELLÀ VILAR.

TRENCA-CLOSCAS

ELVIRA CASAL
LLADÓ

Formar ab aquestes lletras lo nom de tres flors.
JAUMET DE TARRASSA.

GEROGLIFICH

ONCLE | X
TIA |
L I
F I N : |

J. F. NABRUD.

ROMBO

Primer ratlla vertical y horisontal: consonant. Segona: part de la persona. Tercera: aliment pels animals. Quarta: població catalana. Quinta: nom

d'home. Sexta: verb usat en lo modo infinitiu. Septima: joya. Octava: adverb. Novena: vocal.

V. MIRÓ SARDÀ

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans A. Prats Miró, Sicuteram, Pepet dels Ous, F. Cassas P., Pere Vilar, Coto Carabéla, Dos còmics tronats, Cap de Vern, Sí-gunto, Rossendo Carran, Francesch Torres, G. Galí, J. Segura, J. Ro-meu Torres, F. Clevall, R. R. Dalmau, David Tina, B. A. Turenos, Campanyà i Aldrofeu, G. Colina, J. Güell (a) Pistraus, J. V. Bosch, M. Planas. — Lo qu'envian aquesta setmana no s'ha per casa.

Ciutadans Poma de Cardedeu, Mata-sogras, Itram y Evob, Pere Bernat, F. Arolas M., J. Trullàs, Rufo, J. Escachs y Vived, Mata-sogras, Pau Guerra, J. Segura, Oliime, Rey Nano, F. Parera, y P. G. y B. de V.: Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadà P. P. T.: Està bé y l'publicarem.—F. Ll. (Trempl): Tal vegada la continuació de la cosa acabaria per ferse pesada.—Aguilar: L' article es fluixet.—L. Galí: L' idea es molt gastada.—M. R. de la Planas: Va bé y ho insertarem.—A. G. y B.: No 'ns acaba de fer fàllossos.—S. Bonavia: Es bastant fluix.—P. Legrín: Rebut lo folletó y gràcies.—Hereu del Vendrell: Es bastant regular.—Sabateret del Poble Seeh: La poesia no té prou interès.—B. Durán: No va bé.—R. Mallorquí: Es molt poca cosa.—Pistacho: També es bastant fluix lo que 'ns envian.—J. Amatarts: Publicarà els versos.—J. Manubens Vidal: Idem idem.—J. Targarona: No trobem que valgu la pena de publicar-se.—Anònim de Blancafort: Las cartas han de venir firmades, ja que 'ns envia vosté ademés hauria de ser intel·ligible, ja que nom 'ns pogut treure l'igua clara.—T. Tarrida: La poesia sense ls ríps que conté podrà anar de lo demés insertar en alguna cosa.—C. Claret: Va bé.—Emegeysé: Es fluixet.—Joanet Pusas: Va bé.—Salvador Boix: Quedan acceptats los versos.—J. Usón: Ja pot passar a recullir la que demana.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

GRAN NÚMERO EXTRAORDINARI

del Festiu y Popular Senmanari

**LA
ESQUELLA
DE LA
TORRATXA**

en conmemoració del

Quart Centenari del Descubriment d'Amèrica
SORTIRA A LLUM

durant las próximas
FESTAS DE COLÓN

TEXT ESCULLIT

ameno é interesant, degut als principals literats catalans

ILUSTRACIÓ EXPLÉNDIDA

executada pels reputats dibuixans

M. Moliné; A. Mestres; J. Lluís Pellicer;
J. Pascó; Blanco Coris; R. Miró y altres

GRABATS pels procediments més moderns y perfectes
IMPRESSIONÉ esmerada y ab paper superior

CONSTARA LO NÚMERO
ab sa cuberta elegantissima, de
QUARANTA PAGINAS

Greyem que al posarlo á la venta

no n' hi haurá per qui 'n voldrà

